

23. KVĚTNA 2010

SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

ČÍSLO 110

Chvála poutí

Příjemné roční období, do kterého snad i v letošním roce vstupujeme, se po duchovní stránce může charakterizovat jako období poutí. Měsíc květen přináší pozvání na různá mariánská poutní místa, ale i světci nás zvou. V Praze jsme mohli putovat na Zlíchov do kostela svatých Filipa a Jakuba, ve výroční den posvěcení jsme mohli putovat do katedrály svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Také svatý Pankrác a svatý Matěj nás mohli „zvednout“ a my se vydat do jejich kostelů na pouť. Svátek svatého Jana Nepomuckého byl letos překryt sedmou nedělí velikonoční, ale to nic nemění na tom, že nás jeho socha zdraví na tolika mostech a jeho hrob v katedrále zve jako místo usebrání a modlitby.

Před několika lety jsem měl možnost vyslechnout přednášku P. Stanislava Příbyla, provinciála redemptoristů, o poutích a poutnicích. Velmi zajímavě tehdy vykreslil pouť jako důležitou součást duchovního života. Totiž ten, kdo se vypraví na pouť, se na ní musí připravit fyzicky i duchovně. Musí si na pouť vyhradit čas, musí mnohdy zajistit, aby běžné povinnosti rodiny fungovaly, musí si rozmyslet, jak se zajistí proti dešti, horku, jak si zajistí jídlo. Musí si však také říci, co duchovního od poutě očekává, ale především, co duchovního do poutě sám vkládá. Toto vše, ale především můj duchovní vklad, mění mou cestu či výlet na skutečnou pouť. Je jistě povzbuzující, když se na pouť vydá větší či menší společenství, které spojuje duchovní blízkost, ale může se na pouť vydat člověk i sám. Dokonce za určitých okolností je to velmi přínosné. Pouť také

„Pojďte a následujte mě!“

MT 4, 18–22

přináší ještě další obohacení. Po prožití pouti se k myšlenkám a zážitkům můžeme vracet. Nejen jako k hezkým vzpomínkám, ale i k impulzům, které můj duchovní život posunuly.

Může být řada i závažných okolností, proč se na skutečnou pouť nemůžeme vydat. Nabízí se i „náhradní řešení“. Svou účast na mši v kostele, kde jsem tak říkajíc doma, si mohu sám pro sebe zorganizovat jako pouť. Běžnou praxí, že si „zajdu do kostela“, nahradím tím, že si na tuto návštěvu udělám patřičně dost času, že se vnitřně připravím a svou účast pojmu skutečně jako návštěvu. Pak také mohu očekávat, že v dalších dnech budu mít na co vzpomínat a z čeho duchovně žít.

Přejme si všichni vzájemně aby se nám dařilo putovat, a vykonejme hezké poutě, ať už budeme skutečně na cestách anebo „jen v domácím kostele“.

Jáhen Martin

Přijměte pečeť darů Ducha svatého

Dnes z rukou arcibiskupa přijali svátost biřmování mnozí čekatelé z celé arcidiecéze. Mezi nimi i devět sester a bratří, kteří se připravovali v našem společenství. Jsou to Vojtěch Witzany, Tereška Soldánová, Pavel, Ondřej a Josef Vašků – otec a dva synové, Matyáš Buriánek, Lucie Pospíšilová a Marie Holoubková.

Budiž to pro ty, kteří byli biřmováni dávno i pro ty, kteří z nejrůznějších důvodů s přijetím této svátosti otálejí, povzbuzením a zároveň inspirací. Pro někoho k sebereflexi, pro všechny pak k modlitbě nejen za našich devět, ale za všechny, kteří se v těchto dnech stali dospělými ve víře.

Ať Duch svatý vane životem naším i naší církve, ať jeho obdarování rozpoznáváme a užíváme a jsme solí země!

Vít Grec

První svaté přijímání

Letošní rok se na první svaté přijímání opět připravuje slušná řádka dětí, samozřejmě společně se svými rodiči a v některých případech i sourozenci. Zajímalo nás, jak přípravu rodiny prožívají a proto jsme některým položili tyto otázky: Jak probíhá příprava ve vaší rodině, jak ji prožíváte vy jako rodiče a jak vaše dítě? Co zajímavého se při tom přihodilo? A toto jsme se dozvěděli:

Soňa a Petr Cuhrovi

Od začátku přípravy na první svaté přijímání se u nás doma významně zvýšila frekvence diskusí na témata probíraná na přípravě nebo nějak související s kostelem (výročí křtin členů rodiny, co je to hřích a co už ne, jak „funguje“ zpověď, proč se během mše v kostele dělá to a ono...). Zvýšil se Agátin zájem o to, kdo z našich známých a přátel vlastně chodí do kostela a k přijímání, kdo je a kdo není pokřtěn apod. Velmi užitečné pro nás byly podklady, které jsme k přípravě dostali a jednotlivá témata jsme se snažili s Agátou postupně probírat. Termíny přípravy se snažíme maximálně zohledňovat při plánování víkendů a nedělí.

Agátu příprava moc baví a poměrně intenzivně jí prožívá. Ráda se na ní připravuje, zajímá jí, co bude příště a hodně se na probíraná témata ptá. Někdy je sice trochu obtížné z ní dostat, co na přípravě probírali, ale po křížo-

vém výsledku se většinou přiznává, a alespoň to hlavní se dozvíme. Za pozitivní považujeme to, že Agátu začaly mnohem víc zajímat věci související s průběhem mše, s kostelem a společenstvím lidí v kostele.

Překvapilo nás velmi příjemně, jak jsme do přípravy byli jako rodiče „vtaženi“. Občas nás sice přivádí svými teologickými otázkami trochu do úzkých, ale na druhou stranu jsme i my, rodiče, donuceni se nad některými věcmi zamyslet a některé věci si ujasnit. Což také není na škodu...

Takovou malou ukázkou toho, že jí příprava docela „zaujala“ bylo, když si šla o Velikonočních kreslit křídami na dvorek. Když jsme po chvíli vykoukli z okna, uviděli jsme venku namísto obvyklého skákacího panáka přes celý dvůr namalovaný obrovský kříž s ukřižovaným Kristem...

Hanka a Adam Rakovských

Bára bere přípravu na první svaté přijímání docela přirozeně a těší se na to. Vítek jí to skoro závidí, ale naštěstí ho začalo bavit ministrovat, takže si to tak nebere. Přínosem bylo, že se Bára dobrovolně naučila na večerní modlitbu i Sláva otci.

Materiály jsou docela dobré a myslím, že to má pro děti smysl a je to v pravý čas. Bára měla nakonec největší problém s tím, že se neměla z čeho vyzpovídat. My jsme to samozřejmě jako viděli jinak, ale nakonec máme dobrý pocit z toho, že nemáme doma skrupulanta. Od nás ze spolča jde několik dětí, které se znají, takže se to sešlo dobře i generačně.

Jsme rádi, že to bylo Bářino rozhodnutí, do ničeho jsme ji nemuseli tlačit. Máme radost z toho, jak se těší a jenom ji překvapilo, že nejde k přijímání na Velikonoce, když jsou Velikonoce ty největší svátky v roce. Možná by stálo za to, aby děti něco prožily spolu i mimo přípravu (například společný výlet na poutní místo).

Katka Kufová

Církev jako součást tvořivé části společnosti

Už někdy ve třicátých letech minulého století napsal anglický spisovatel G. K. Chesterton, že jediným lékem pro náš svět je křesťanství. Zdá se, že Chestertonovo tvrzení platí dnes ještě víc než kdykoli dříve. Síla evangelia je ohromující právě v jeho jednoduchosti. Hlavním posláním církve by mělo být hlásání evangelia. Všechno ostatní je, domníváme se, méně prioritní. Církev založena Kristem a nesena Duchem má přece obrovský potenciál lásky. Už ze své podstaty je církev uschopněna spolu s těmi, kteří slyší, tvořivě hledat smysl života. A církev má lidem na této cestě být oporou. Nic důležitějšího neexistuje.

Církev 21. století má před sebou zcela zásadní a nemalé úkoly. Proto její hierarchie, tak jako milující bratři, by měla hledat svou další cestu – nasměrování – všemi dostupnými prostředky: bez strachu z neznámého, s odvahou ve svobodné době a především s pochopením pro současný, rychle se měnící svět. V tom měnícím se světě žijí a pracují lidé, kteří čekají, že budou osloveni. Snad tímto směrem by měla směřovat kompasová strelka při hledání cest, jak řídit svou diecézi. Přejme proto našemu novému arcibiskupovi Dominikovi sílu Ducha svatého i pevné vědomí, že se má o koho opřít. Čeká ho, a nás všechny, nemálo úkolů. Provést nejen reorganizaci duchovní správy a patrně podstatně změnit práci v bohosloveckém semináři, ale též stavět církev na živých společenstvích, otevřít se více laikům a spolupracovat s odborníky v jednotlivých komisích, iniciovat fungování otevřených médií, kde bude prostor pro otevřený dialog a především stále hledat nové formy i jazyk pro oslovení mladých lidí v naší společnosti. Nepochopitelně totiž přetrvávají zastaralé představy o církvi, různá kliše a předsudky. Proto je tak důležité aktivně vystupovat v médiích, vysvětlovat různá stanoviska, nebát se diskusí, do-

konce je aktivně vyvolávat, a tak ukázat, že církev je součástí zodpovědné a tvořivé části společnosti. A v neposlední řadě: tam, kde je to možné, upřednostnit obsah před formou. Lidé, kteří se nesetkali s „kostelním životem“, jazyku církve většinou nerozumějí.

A tak jako apoštolové byli zbaveni strachu po seslání Ducha svatého, stejně i naše církev, my všichni, by měla nastupovat ke svým úkolům s odvahou a dále pracovat „na vinici Páně“. Přejme si proto navzájem do nadcházejících svatodušních svátků, abychom byli radostnými a láskyplnými křesťany. A do Tvých rukou, Pane, svěřujeme Tvou církev, celou naši společnost nejen v době voleb, náš národ, naše rodiny a všechny mladé lidi.

Jana Klepková

Představujeme z našeho společenství

Vladimír Petkevič

Velké části čtenářů se vybaví jako ten, který občas v ohláškách po nedělní mši od ambonu zve k další akci místní skupiny České křesťanské akademie. Ti, kdo ho poznali více, tuší nebo vědí o jeho zajímavém osudu a neméně zajímavém povolání.

Můžeš uvést své základní životopisné údaje?

Narodil jsem se v březnu roku 1954, maminka Milena Medová byla Češka (* 1934, † 1997), otec Rostislav Petkevič byl pražský Rus (* 1931, † 1960), potomek ruských bílých emigrantů. V roce 1922 byl v berlínské emigraci monarchisty zastřelen můj pradědeček Vladimir Dmitrijevič Nabokov, jeden z představitelů ruské strany kadetů (Konstituční demokracie) (a otec Vladimíra Nabokova, známého rusko-amerického spisovatele – pozn. autora). Vdova po něm a některé z jejích pěti dětí včetně mé babičky Olgy se přestěhovaly do Prahy, kde se mé babičce narodil na počátku třicátých let syn Rostislav, můj otec. Ten ale

dost brzy umřel – v mých šesti letech, maminka se vdala podruhé, a to za Jaroslava Meda. I když jsem byl jedináček, měl jsem velmi šťastné, až ideální dětství. Po gymnaziálních studiích jsem chtěl studovat latinu na filozofické fakultě Univerzity Karlovy, to mi však komunisté nedovolili, a tak jsem šel studovat na matematicko-fyzikální fakultu UK v Praze. Vůbec toho nelituji, byl to jeden z největších Božích darů, jaké jsem mohl dostat. Po studiu jsem třináct let programoval ve Výzkumném ústavu matematických strojů ve Vokovicích, kde byli tak báječní lidé, že jsem socialismus okolo sebe skoro ani nevnímal. Krátce po sametové revoluci jsem v lednu roku 1993 přešel na Filozofickou fakultu UK, kde působím dodnes v Ústavu teoretické a počítačové lingvistiky, zabývám se matematickou a obecnou lingvistikou. Krátce po studiích jsem se roku 1979 oženil s Pavlou Hájkovou a máme spolu tři děti: Janu (28), Daníka (27) a Anežku (20). Bohu jsem velmi vděčný za to, že jsem se celý život dosud strávil v lidsky velmi kvalitním, až luxusním prostředí.

Jak ses dostal k víře v Boha?

K víře mě přivedl zejména můj nevlastní otec Jaroslav Med, ale víra je vždy především milost Boží. Mí velmi vzdělaní rodiče mi poskytli tři základní hodnoty, kterých se snažím držet celý život: víru a křesťanské ctnosti, lásku ke vzdělání a odpor ke komunismu. Byl jsem pokřtěn jako pravoslavný, ale od svého útlého dětství jsem ve skutečnosti římský katolík. Můj náboženský životopis je nezajímavý, ke křesťanské víře jsem byl přiveden v dětském věku, nejsem tedy konvertita, a jakkoli to může znít zvláště a bezproblémově, nikdy jsem neměl pochyby o správnosti své křesťanské orientace, nikdy jsem ji ostatně ani nehledal, protože jsem ji dostal zadarmo jako jeden z největších životních darů. To ovšem neznamená, že jsem ji nikdy nepodrobil hlubší duchovní reflexi, právě naopak. Konvertity obdivuji, asi taky proto, že

z vlastní zkušenosti vůbec nevím, co to konverze vlastně je, a jsou to pro mne velmi zajímaví lidé. Ve své katolické podobě je víra pro mne něčím naprosto samozřejmým; jednou z věcí, které se naopak nejvíc divím, je existence agnosticizmu a ateizmu, zvláště militantního. Naopak velmi oceňuji křesťanský ekumenismus a křesťansko-židovský dialog.

Můžeš představit poslání místní skupiny České křesťanské akademie v Praze 6, její historii a vizi do budoucna?

Naše místní skupina vznikla před osmi lety z iniciativy Nadi Witzanyové, kolem níž se záhy utvořil okruh šesti aktivistů (V. Albrecht, E. Jelínková, K. Kraus, V. Peřich, V. Roskovec a já), k nimž později přibyl H. Krátký, a začali jsme připravovat přednášky a diskuse, a to jednou měsíčně vždy po dobu příslušného akademického roku. Těch pořadů bylo za tu dobu už jistě kolem šedesátky. Po čtyřech letech, tedy v roce 2006, jsem převzal vedení skupiny já. Mám za to, že křesťan v dnešní době by měl být: a) mravně bezúhonný; b) hluboce zbožný a c) vzdělaný ve své víře, což je důležité zvláště v českém prostředí, které je vůči křesťanům většinou buď lhostejné, nebo nepřátelské, a to zejména často pro naprostou neznalost naší víry a obecnou nevzdělanost. Myslím, že svou vzdělaností ve své víře i ve své profesi můžeme v ČKA zaujmout inteligentnější veřejnost. Doufám tedy, že na naše akce občas zajde nějaký nevěřící nebo sympatizant, a tak naše poslání chápu jako určitý druh evangelizace na netriviální úrovni. Zároveň člověk při organizování akcí navazuje kontakty se zajímavými lidmi, kteří mají co říci.

V budoucnu bych rád vedl místní skupinu v podobném duchu jako dosud, připravoval spolu s ostatními přáteli a aktivisty další akce a zval zajímavé lidi.

Děkuji za rozhovor.

Hynek Krátký

Co vás zajímá

V období před volbami se média jen hemží nejrůznějšími průzkumy a výzkumy veřejného mínění, jejichž výsledky jsou pohříchu poplatné tomu, kdo si výzkum objednal a zaplatil. Redakce Vojtíka, nemajetná natolik, aby si výzkum mohla objednat u profesionálů, podnikla na vlastní pěst v neděli 9. května bleskovou anketu s cílem zjistit, kdo nás vlastně čte. Také nás zajímalo, o čem podle vás nepíšeme, ale měli bychom. Velice si ceníme času, který jste věnovali odpovědím. Ještě více si ceníme pochval a poděkování, kterých se redakci v hojné míře dostalo, i když chvály nebyly předmětem dotazování. Jsou pro nás povzbuzením, ale i závazkem.

Pojďme se podívat, co jsme se dozvěděli. Začnu suchou statistikou. Ankety se zúčastnilo celkem 88 respondentů a respondentek. Věk našeho čtenářstva je celkem rovnoměrně rozložen ve skupinách od 21 do 65 let a více. Je zajímavé, že Vojtík není zřejmě tématem pro věkovou skupinu 15–21 let, kde nás ženy ignorují zcela a mužských čtenářů je necelých 8 %. Jinak není výrazný rozdíl mezi čtenáři – muži a čtenářkami – ženami. Vojtík čte více mužů ve věku nad 50 let než žen. V celkovém součtu ale máme více čtenářek (53 %) než čtenářů (47 %); tento rozdíl je však nevýznamný. Drtivá většina našeho čtenářstva (86 % dotázaných) jsou pravidelní návštěvníci sv. Vojtěcha. O to víc nás těší, že nám svůj názor sdělili i občasní a nepravidelní návštěvníci – jejich připomínky nám pomohou najít témata, která, jak doufáme, osloví i nově příchozí nebo lidi zvenku prostřednictvím webového vydání časopisu.

Naše webová prezentace má, zdá se, ještě velké rezervy, protože pouze jeden z 88 čte Vojtíka výhradně na webu. Papírové vydání je něco, co si můžete odnést a sdílet například v rodině. I zde máme příležitost k apoštolátu, tentokrát s vaší pomocí, protože průměrný

počet osob, které jeden výtisk Vojtíka vaším prostřednictvím čtou, je 2,57.

V námětech na nová témata se často vyskytla i ta, o kterých jsme již dříve psali (např. seriál z historie kostela) nebo pravidelně píšeme. Jednoznačným bestsellerem jsou rozhovory, které by podle vás mohly více přiblížit nejenom konkrétní osoby, ale také různá společenství a aktivity duchovní, společenské (například dobře utajená taneční manželů Tomsových), ale i sportovní. Více byste chtěli slyšet i o aktivitách s dětmi a pro děti, ministrantský rytířský řád nevyjímaje. A co vám ve Vojtíku chybí? Více ekumeny, informací o dění v církvi a ve společnosti, úvahy o zapojení křesťanů. Také byste rádi četli klíčové myšlenky z nedělních kázání a případně i výklady některých obtížných pasáží z písma – zde by ovšem byla zapotřebí jednak inspirace od vás, jednak erudovaný vykladač písma.

Dalším žádaným článkem jsou informace programové, podávané s předstihem. Ať už o programu duchovním, tak o různých akcích jednotlivých společenství, výletech, poutích, ale i možnostech prázdninových nebo víkendových pobytů. Zdá se také, že vás oslovila velikonoční příloha – průvodce Svatým týdnem a rádi byste podobné stati měli i k jiným významným církevním svátkům nebo obdobím církevního roku.

Není toho málo, co bychom pro vás mohli udělat. Rádi se o to pokusíme, pokud to bude v silách naší čtyřčlené redakce. V tomto ohledu proto uvítáme vaši pomoc, i kdyby to byla pouhá informace o tom, že vaše „parta“ něco chystá. Těšíme se na další čísla a na hojné externí přispěvatele.

Za redakci Vojtíka Vít Grec

Stručně

Kdo chce zkusit zpívat duchovní písně ve vícehlasém sboru (spirituály, písně Taizé apod.), tomu se nabízí pěvecký sbor působící v rám-

ci Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie, o.p.s. v budově ZŠ Bílá (u stadionu Kotlářka). Sbormistrem vznikajícího smíšeného sboru je Marek Šlechta. Zkoušky sboru jsou každý čtvrtek od 18 do 20 hodin.

*Bůh hledá lidi, kteří jej vášnivě milují...
A je podivuhodné, co připravuje pro ty,
kteří ho milují. Ne teprve v nebi, nýbrž již
nyní, ve všech životních situacích. Jistě
bude každého vést zcela osobně a jinak.
Zpívejme tomuto Bohu, který nám připravuje
tak slavnou svatební hostinu
a který nás den za dnem k této hostině
vede, píseň chvály.*

HANS BUOB

Misijní koláč 2010 je...

- finanční pomoc těm, kteří ji potřebují,
- možnost, jak si udělat navzájem radost,
- sladké překvapení ke kávě v rodinném či přátelském kruhu,
- 11 305 Kč, které jsme v našem společenství letos vybrali,
- vysoká lafka pro příští rok.

Děkujeme všem, kteří pekli, nakupovali, jedli nebo jinak přispěli k radostnému výsledku.

Hanka Rakovská

Program Pastoračního střediska na květen/červen 2010

Květen 2010

úterý 25. 19.30 Příprava na život v manželství (7/8)*; CPR
středa 26. 8.25 Akademie nejen pro seniory, výlet*

Červen 2010

úterý 1. 19.30 Příprava na život v manželství (8/8)*; CPR
pátek 18. 20.00 Modlitba Taizé; DS

* jen pro přihlášené; CPR – Centrum pro rodinu; DS – Duchovní správa

Příprava dětí na první svaté přijímání

Poslední příprava proběhne v neděli 30. 5. po mši svaté.

První svaté přijímání bude uděleno v neděli 6. 6. při mši svaté v 10.00 hod.

Svátky v období po letnicích

ne	30. 5.	Slavnost Nejsvětější Trojice	10.00	mše svatá
po	31. 5.	Svátek Navštívení Panny Marie	17.30	mše svatá
čt	3. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně		mše svatá u sv. Vojtěcha nebude!*

* Všichni jsme zváni na společné slavení mše v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v 17.00 a potom na průvod z katedrály na Karmel, na Loretu a zakončení na Strahově.

Od pondělí 14. 6. nebudou ve všední den mše svaté.

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Koleční 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová

Príspevky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.